

den Brutalitet, hvormed de ere faldne over sagesløse Mænd, deriblandt ogsaa et Medlem af dette Ting, Broderen til Povl Emil Hansen, det ærede Medlem for Søndervinge (R. Hansen). Det skal jeg ikke dvæle ved, thi det er ikke for mig om at gøre her at polemisere med Bladene. Det, det her drejer sig om for mig, er at lægge Fingeren der, hvor den efter min Mening bør ligge, nemlig paa de gejstlige Myndigheders Stilling til disse Spørgsmaal. Der er i saa Henseende et Punkt af, hvad Bladene have nævnt, som jeg maa fremdrage. Det er sagt i begge de nævnte Blade, at Biskoppen i Viborg i sin Tid, efter at Herredsfogeden havde ladet Sagen falde, offentlig i „Viborg Stiftstidende“ har — som det hedder det ene Sted — erklæret Beskyldningerne mod Pastor Davidsen for grundløse eller dementeret dem, som det udtrykkes det andet Sted. Hvis det er sandt, antager Sagen jo en ganske anden Karakter for de gejstlige Myndigheder. Jeg tillader mig at forespørge den højtærede Minister, om der er ham noget bekendt om dette, og hvad Biskoppen da i saa Henseende har haft at holde sig til.

Jeg tror i Henhold til, hvad jeg her har oplyst om de Tilfælde, der ere forefaldne i Viborg Stift, at turde udtale, med det Ansvar, jeg ikke vil unddrage mig, at den Mand, der for Tiden sidder som Biskop over Viborg Stift, ikke er i Besiddelse af den Ansvarsfølelse over for Kirkens Værdighed og Menighedens Tarv, som man kan kræve af en Mand i hans Stilling. — Hvad særlig angaar Ministeriets Stilling til de Sager, da har jeg, for saa vidt angaar de andre Tilfælde, til Dels berørt den. For saa vidt angaar det sidste Tilfælde med Pastor Davidsen, vil jeg kun anføre, at han altsaa den Dag i Dag sidder nantastet i sit Embede, til Trods for, hvad jeg sagde før om det, der i dette Øjeblik er oplyst imod ham. Ingen forlanger jo, heller ikke jeg, at man skal afsige nogen endelig Dom om den Mand, før Sagen er endt for de juridiske Domstole i den Form, hvori den nu en Gang er kommen ind. Man kan mene — og jeg er ikke langt fra at mene det — at det vilde have været rigtigere, om de gejstlige Myndigheder havde forlangt den offentlige Undersøgelses Fortsættelse og ikke havde overladt det til Herredsfogeden efter Forgodtbeholdende at lade den falde, og at de, om fornødent, ogsaa havde bragt Sagen for en Provsteret. Men jeg forlanger ikke i dette Øjeblik, at der skal afsiges nogen endelig Dom, før den Sag, som nu verserer, har faaet sin

endelige Afslutning. Jeg tvivler i Dag ikke om, hvorledes den vil falde ud, men det vil jo i sin Tid vise sig. Det er altsaa ikke det, jeg mener, der kan bebrejdes Ministeriet, at det ikke vil fælde nogen endelig Dom paa det Grundlag, som nu foreligger. Men naar der i Ministeriets Haand ligger et Middel som Suspension, saa forekommer det mig unægteligt, at dette burde have været brugt i dette Tilfælde. Maaske har Ministeriet haft det under Overvejelse, og jeg henstiller i saa Tilfælde til den højtærede Minister at forklare os Grundene, hvorfor han ikke har brugt dette Middel. Det er netop et Middel, der gives til at fjerne Embedsmænd, mod hvem der er grundet Mistanke, og saa meget tør jeg vel nok sige at der er mod Pastor Davidsen. Det, jeg her siger, siger jeg selvfølgelig ikke paa min Mandants Vegne som Sagfører. Det siger jeg som Medlem af Folkekirken, det siger jeg med den Adkomst, enhver af os har til at tale paa Folkekirkenes Vegne. Det forekommer mig ikke svarende til dens Tarv, at en Mand over for saadanne Vidnesbyrd fremdeles skal beklæde Embedet, saaledes at det altsaa skal være nødvendigt — til Dels i alt Fald, for saa vidt man ikke vil bruge Sognebaandsløsning og den Slags Ting — for de paagældende Sognebeboere at bruge ham.

Jeg tror i Henhold til det, jeg her har oplyst, at turde sige, at der er Aarsag for Venner af Folkekirken og derfor ogsaa for dette høje Ting, som jo i Øjeblikket er dens Repræsentation, som i alt Fald er Menighedernes Repræsentanter ogsaa i saa Henseende, til at tage under Overvejelse — og det sker naturligt i Forbindelse med dette Lovforslag — om der ikke vilde være Grund til og Mulighed for at faa skabt en lettere Adgang for Menighederne til at komme af med deres Præster end den, de have nu, eller i alt Fald at faa de kirkelige Myndigheder paavirkede saaledes, at de stillede sig mindre afvisende over for Menighedernes Krav og mindre dækkende og neddyssende med Hensyn til deres Embedsmænd, saaledes at de fik noget mere Syn for, at Menighedslivets Trivsel er vigtigere end Præsternes Livebrød.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Bjerre): Ved et Tilfælde har jeg først i Aftes faaet at vide, at det ærede Medlem vilde interpellere mig om denne Sag, saa jeg har ikke haft Lejlighed til at forhandle med Personalet i Kultusministeriet derom. Det er da kun meget